

Λευϊτικόν
24,10-23

Βλασφημία

Ήταν κάποτε, παιδιά, ένας ένδοξος βασιλιάς, πλούσιος όχι μόνο με πολύτιμους θησαυρούς αλλά προπαντός με μία καρδιά χρυσάφι. Κάποια μέρα συναντᾷ ἔξω ἀπό τό παλάτι του ἕναν νεαρό ζητιάνο με ροῦχα-κουρέλια, ἄρρωστο καί πεινασμένο, σχεδόν μισοπεθαμένο. Ἡ χρυσή του καρδιά συγκινεῖται. Παίρνει τόν νέο καί διατάζει νά τόν περιποιηθοῦν βασιλικά. Καί ὄχι μόνο αὐτό. Ἀποφασίζει νά τόν υἱοθετήσει, νά τόν κάνει διάδοχο τοῦ θρόνου του!

Διοργανώνει μιά φαντασμαγορική γιορτή, καλεῖ ὅλους τούς ἄρχοντες καί ἐπισήμους καί τούς παρουσιάζει τόν πρῶην ζητιάνο λαμπροφορεμένο. Τόν ἀνακηρύσσει γιό του καί διάδοχό του. Ὅλοι χειροκροτοῦν καί ἐπευφημοῦν τόν βασιλιά καί τόν θετό γιό του. Περιμένουν μέ ἀνυπομονησία ν' ἀκούσουν καί τό νέο βασιλόπουλο. Σίγουρα λόγια εὐγνωμοσύνης θά ἔχει νά πεῖ γιά τόν καλόκαρδο βασιλιά πατέρα του.

Στέκεται ὑπερήφανα τό βασιλόπουλο στό κέντρο τῆς αἴθουσας. Τά βλέμματα ὄλων εἶναι στραμμένα ἐπάνω του. Καί τότε -τί φοβερό!- ξεχνώντας ποίος ἦταν καί τί ἔγινε καί πόση ἀγάπη τοῦ ἔδειξε ὁ βασιλιάς, ἀρχίζει χωρίς ντροπή μπροστά σέ ὅλους τί; Νά τόν εὐχαρισεῖ; Ὁχι, παιδιά. Ἀρχίζει νά τόν βρίζει -ναί, ἀκούσατε καλά-, νά

τόν προσβάλλει μέ τά χειρότερα λόγια, νά τόν κακολογεῖ θυμωμένος. Ὅλοι μένουν ἐμβρόντητοι. Τί εἶναι αὐτά πού ἀκοῦν τ' αὐτιά τους; Σκύβουν τό κεφάλι ἀπό ντροπή καί ἀγανάκτηση. Τέτοια δημόσια ἀχαριστία κανεῖς δέν μπορούσε νά τή φαντασεῖ. Καί ὁ βασιλιάς; Ἡ χρυσή του καρδιά λειώνει ἀπό τή λύπη καί τόν πόνο.

Ἐσεῖς, παιδιά, πῶς θά χαρακτηρίζατε τή συμπεριφορά τοῦ ζητιάνου πού ἔγινε βασιλόπουλο; Ἀδιάντροπη, ἀδίκη, φοβερή, ἀχάριστη!

Δυστυχῶς ἡ ἱστορία πού σᾶς διηγήθηκα εἶναι πραγματική! Ξέρετε ποιός εἶναι ὁ γεμάτος ἀγάπη βασιλιάς; Ὁ Θεός μας. Καί ποιός εἶναι αὐτός πού, ἐνῶ τόν ἔκανε γιό του, τόσο ἀχάριστα τόν πρόσβαλε δημόσια; Οἱ ἄνθρωποι πού τολμοῦν νά βλασφημοῦν τόν Θεό πατέρα.

Γεμάτος ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός μας! Ὅλη τήν **ὁμορφη φύση** γιά μᾶς τή δημιούργησε. Κι ἐμᾶς τούς ἄνθρώπους, μᾶς προίκισε μέ ἰδιαιτέρες **ἰκανότητες καί χαρίσματα**. Κι ὄχι μόνο αὐτό. Ἡ ἀγάπη Του ἔφτασε **μέχρι τή θυσία τοῦ σταυροῦ!** Μᾶς λύτρωσε ἀπό τήν ἁμαρτία, μᾶς ἔκανε παιδιά Του, βασιλόπουλα τοῦ οὐρανοῦ. Πῶς, λοιπόν, τολμοῦν ἄνθρώπινα χεῖλη νά προσβάλλουν τό ἅγιο ὄνομά Του; Πῶς ξεχνοῦμε τήν τόση Του ἀγάπη καί πικραίνουμε τόν Εὐεργέτη καί Πατέρα μας;

Πολύ βαρῦ εἶναι τό ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας. Αὐτό φαίνεται καί σ' ἓνα περιστατικό ἀπό τήν ἱστορία τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τό διαβάζουμε στό τρίτο βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού ὀνομάζεται **Λευϊτικό**.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν ἀκόμη στρατοπεδευμένοι **στούς πρόποδες τοῦ Σινά**. Ἐκεῖ στήν ἔρημο ἔμειναν ἀρκετό καιρό. Κατοικοῦσαν μέσα σέ σκηνές. Κάποια μέρα ὅλη ἡ κατασκήνωσή τους ξεσηκώθηκε, ἔγινε ἀνάστατη. Τί συνέβη; Δύο ἄντρες μάλωσαν, ἀντάλλαξαν λόγια βαριά, πιάστηκαν στά χέρια. Καί τό χειρότερο, πάνω στόν καβγά τους ὁ ἓνας ἀπό τούς δύο βλαστήμησε, **πρόσβαλε τ' ὄνομα**

τοῦ Θεοῦ!

Τρόμαζαν ὅσοι ἦταν γύρω καί τόν ἄκουσαν. Πῶς τόλμησε νά ξεστομίσει τέτοια λόγια γιά τόν Θεό; Ἦξεραν, βέβαια, ὅτι δέν ἦταν γνήσιος Ἰσραηλίτης. Ἡ μητέρα του ἦταν Ἰσραηλίτισσα ἀλλά ὁ πατέρας του Αἰγύπτιος. Τόσο καιρό ὅμως ἦταν μαζί τους. Τούς ἀκολουθοῦσε ἀπό τότε πού βγῆκαν ἀπό τήν Αἴγυπτο. Τόσα θαύματα εἶδαν τά μάτια του. Πέρασε κι αὐτός τήν Ἐρυθρά Θάλασσα, ἔφαγε ἀπό τό μάννα καί τά ὀρτύκια, ξεδίψασε μέσα στήν ἔρημο μέ θαῦμα... Καί μετά ἀπό τόσες εὐεργεσίες νά ξεστομίζει βλαστήμιες γιά τόν Θεό! **Οἱ Ἰσραηλίτες δέν τολμοῦσαν οὔτε νά προφέρουν τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ**, κι αὐτός νά τό πιάνει στά χεῖλη του καί νά λέει τέτοια ἄπρεπα λόγια! Κι ἔπειτα, **ἡ τρίτη ἐντολή** -τή θυμᾶστε, παιδιά;- τί ἔλεγε; «Δέν θά ἀναφέρεις τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρίς σοβαρό λόγο». Κι αὐτός νά τό ἀναφέρει ἔτσι πάνω στόν θυμό του καί νά τό προσβάλλει;

Ἦταν ὅλοι πολύ ταραγμένοι. Δέν ἤξεραν τί νά κάνουν. Τέτοια ἀσέβεια δέν εἶχε ξαναγίνει στό στρατόπεδό τους! Μέχρι νά λάβει ὁ Μωυσῆς ἐντολή ἀπό τόν Θεό γιά τό ποιά τιμωρία πρέπει νά ἐπιβάλλουν, ὁ βλάσφημος φυλακίζεται. Ἀποφασίζουν νά μείνει σέ ἀπομόνωση, μακριά τους. Ἡ βλασφημία εἶναι **χειρότερη κι ἀπό τήν πιό μολυσματική ἀρρώστια!**

Καί στά μάτια τοῦ Θεοῦ ἔτσι φάνηκε ἡ βλασφημία, σάν μιᾶ ἐπικίνδυνη ἀρρώστια, πού ἔπρεπε τό γρηγορότερο νά πάψει νά ὑπάρχει. Τί κάνει ὁ χειρουργός, ὅταν τό χέρι ἢ τό πόδι ενός ἀνθρώπου σαπίζει καί δέν μπορεῖ μ' ἄλλο τρόπο νά θεραπευτεῖ; Τό κόβει ἐντελῶς. Ἦτσι ἔκανε καί ὁ Θεός μέ τόν βλάσφημο. Ἔδωσε ἐντολή σούς Ἰσραηλίτες νά τόν ὀδηγήσουν ἔξω ἀπό τήν κατασκήνωσή τους καί νά τόν λιθοβολήσουν. Νά μήν ὑπάρχει πλέον ἀνάμεσά τους, γιά νά θυμοῦνται ὅλοι μετά ἀπ' αὐτό τό περιστατικό πόσο φοβερό κακό εἶναι ἡ βλασφημία.

Ένα βαρύ αμάρτημα

Όμως -τί κρίμα!- μέχρι και σήμερα ακούγονται κάποιες φορές λόγια βλάσφημα. Πώς τολμᾶ, σ' ἀλήθεια, ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος νά προσβάλλει τόν ὕψιστο Θεό! Πώς ξεχνᾶ τά τόσα δῶρα Του! Ἀντί νά λέει «εὐχαριστῶ» γιά τό ὄξυγόνο πού ἀναπνέει, γιά τήν ἀπέραντη ἀγάπη καί τήν προστασία τοῦ Θεοῦ, ἔχει τό θράσος νά ξεστομίζει ἄπρεπα λόγια! Ὑπάρχει μεγαλύτερη **ἀσέβεια** καί **ἀχαριστία**;

Ἰδιαίτερα ἡ δική μας πατρίδα μέσα στή μακραίωνη ἱστορία της εἶδε πολλές φορές τό χέρι τοῦ Θεοῦ νά τήν προστατεύει. Πολλές μάχες ἔδωσε κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Παναγίας μας. Καί τώρα **στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας** ν' ακούγονται λόγια ἀσεβῆ γιά τήν Παναγία μας, γιά τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό! **Πονᾶ κάθε πιστός ἄνθρωπος** μ' αὐτό τό κατάντημα.

Οἱ βλαστήμιες, βέβαια, δέν ἀγγίζουν τόν ἅγιο Θεό καί τήν Παναγία μας. Εἶναι ὅμως **μεγάλη συμφορά γιά τόν ἴδιο τόν βλάσφημο**, διότι τόν ἀποκόπουν ἀπό τόν Θεό καί τούς ἁγίους Του. Τί παθαίνει ὁ ἥλιος ἄν κάποιος ἀρχίσει νά τόν πετροβολᾷ; Τίποτε ἀπολύτως. Κινδυνεύει ὅμως αὐτός πού ρίχνει τίς πέτρες, νά πέσουν πάνω στό κεφάλι του καί νά τόν χτυπήσουν θανάσιμα. Κάπως ἔτσι συμβαίνει μέ τόν βλάσφημο. Τά βάζει μέ τόν Θεό καί τούς ἁγίους, ἀλλ' αὐτό εἶναι γιά τόν ἴδιο ὅ,τι χειρότερο.

Δέν θά ἤθελα νά σκεφτῶ γιά κανέναν ἀπό σᾶς, παιδιά, ὅτι λέει λόγια βλάσφημα. Ἀλλά κι ἄν ἀκόμη κάποια φορά ἄθελά σας σᾶς ξεφύγουν τέτοιες κουβέντες ἀπ' αὐτές πού ἀκοῦτε νά λέγονται γύρω σας, σᾶς παρακαλῶ νά εἶστε πολύ αὐστηροί μέ τόν ἑαυτό σας. **Νά τόν τιμωρήσετε**, νά τοῦ στερήσετε κάτι πού τοῦ ἀρέσει πολύ. Καί ὅποσodῆποτε **νά τό ἐξομολογηθεῖτε**. Γιατί **πῶς θά προσευχηθοῦμε, πῶς θά κοινωνήσουμε** ἄν ἔχουμε πεῖ λόγια βλάσφημα; Πῶς μποροῦν τά χεῖλη μας νά ξεστομίζουν λόγια ἄπρεπα καί μετά νά λένε προσευχές, ν' ἀγγίζουν τή Θεία Κοινωνία, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ

Χριστού μας; Είναι δυνατόν από την ίδια πηγή (βλ. έποπτικό ύλικό) νά τρέχει νερό καθαρό και νερό βρόμικο (πρβλ. Ία 3,12); Άσφαλώς όχι! Έτσι, λοιπόν, είναι ανεπίτρεπτο από τά ίδια χείλη ν' ακούγονται λόγια αγάπης στον Θεό και λόγια άσεβη.

Θά μου πείτε τώρα: «Εμείς δέν βλασφημούμε. Τί νά κάνουμε όμως όταν βλασφημεί ένας συγγενής ή φίλος, ίσως και ό ίδιος ό γονιός μας;». Μπορούμε, παιδιά, νά κάνουμε κάτι κι έμεις για νά σταματήσει αυτό τό κακό.

✓ **Νά προσευχηθούμε μέ πόνο και έπιμονή** για τούς ανθρώπους πού έχουν αυτό τό φοβερό πάθος. Νά παρακαλέσουμε πολύ τον Θεό νά τούς φωτίσει και νά τούς βοηθήσει νά τό κόψουν.

✓ **Νά βρούμε μιά καλή εύκαιρία νά μιλήσουμε και στους ίδιους.** Μέ εύγένεια και μέ αγάπη νά τούς παρακαλέσουμε νά μήν επαναλάβουν λόγια άσεβη.

✓ Κάποιες φορές μπορούμε **νά επέμβουμε και πιό δυναμικά**, όπως στά ακόλουθα περιστατικά:

α) Δύο άδέρφια, πού πήγαιναν στό κατηχητικό, είχαν μέσα τους μιά βαθειά λύπη: ό πατέρας τους βλασφημούσε. Προσευχήθηκαν θερμά κι αποφάσισαν νά βάλουν σέ ενέργεια τό σχέδιό τους: Έβαλαν σέ αρκετά σημεία του σπιτιού διάφορα μηνύματα όπως αυτό: «Είμαστε τά πιό δυστυχημένα παιδιά, γιατί στό σπίτι μας ακούγονται βλαστήμιες». Όταν επέστρεψε ό πατέρας τους, τά διάβασε όλα. Προβληματίστηκε. Στο οικογενειακό τραπέζι τά δυό άδέρφια κάθονταν λυπημένα χωρίς ν' αγγίζουν τό φαγητό τους. Ό πατέρας κατάλαβε τό λάθος του. Ζήτησε συγγνώμη και ύποσχέθηκε στα παιδιά πώς δέν θά ξαναβλαστημήσει.

β) Ένα κατηχητόπουλο πήγε σ' ένα περίπτερο νά ψωνίσει. Έκείνη την ώρα ό περιπετεράς τακτοποιούσε βιασικά τά πράγματά του και βλαστήμησε. Τό παιδί ταραχτηκε. Πλησίασε εύγενικά και του είπε:

- Κύριε, συγγνώμη για τό θάρρος μου, αλλά ξέρετε λυπήθηκα

πολύ πού πρὶν λίγο βλασφημήσατε. Ὅσα καλά ἔχουμε ὁ Θεὸς μᾶς τὰ χαρίζει.

- Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε σκεφτικός ὁ περιπεράς. Δέν πρέπει νά ζαναπῶ τέτοια λόγια.

γ) Μέσα στό ἀστικό λεωφορεῖο ἕνα ἄλλο κατηχητόπουλο ἄκουσε κάποιον νά βλασφημεῖ. Αὐθόρμητα τοῦ εἶπε:

- Συγγνώμη, κύριε, ἀλλά τί σᾶς φταίει ὁ Θεός;

Ἐκεῖνος κατάλαβε τό λάθος του καί ὁμολόγησε:

- Κακιά συνήθεια, παιδί μου, πρέπει νά τήν κόψω.

Πολύ αὐστηρός μ' ἐκείνους πού βλασφημοῦσαν ἦταν ὁ **ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός**. Ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ἄν ἕνας ἄνθρωπος βρῖσει τόν πατέρα μου, τή μητέρα μου, τόν ἀδερφό μου, ἔχω χρέος ὡς χριστιανός νά τόν συγχωρήσω. Ἄν ὅμως βρῖσει τόν Χριστό μου καί τήν Παναγία μου, δέν θέλω νά τόν βλέπω».

Ἄς βάλουμε τὰ δυνατά μας, παιδιά, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό μᾶς, τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας μόνο νά ὑμνεῖται καί νά δοξάζεται γύρω μας. Γιατί, στ' ἀλήθεια, μόνο δοξολογία καί εὐχαριστία ταιριάζει στόν Θεό, πού τόσο μᾶς ἀγαπᾷ!

**Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας
μ' εὐλάβεια τό τιμῶ·
λόγο κακό ἢ βλάσφημο
ποτέ νά μή δεχτῶ!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Κρυπτόλεξο.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος - Σελιδοδείκτης.
3. Παρουσίαση τοῦ μαθήματος μέ προβολή.
4. Εἰκόνα: πηγή μέ τρεχούμενο νερό.